

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

27. leden – Sv. Jana Zlatoústého

Drazí věřící,

můžeme se ptát, co je nejhlubším důvodem současné krize Církve, krize víry a morálky, krize celé společnosti. V žalmu devadesátém šestém píše král David: „Klanějte se Bohu, všichni andělé Jeho.“ V celých dějinách vidíme lidi mýlící se, chybuující, hřešící, kteří se nakonec posvětili a bylo jim odpuštěno. Proč? Protože neopustili kult klanění, klaněli se Bohu! Sv. Pavel se nikdy ve své falešným směrem provozované horlivosti nepřestal klanět Bohu a Bůh mu ukázal pravou cestu. Maří Magdaléna ve svých hříších neopomněla poklonit se Bohu v Kristu, v němž poznávala Boží moc, a bylo jí odpuštěno, král David ve svém cizoložství nakonec neopomněl klanět se v kajícínosti Bohu a Bůh mu po trestu odpustil, nevěstka Rahab, žena cizoložná před Kristem, lotr po pravici a další a další.

Kořenem vši současné krize je absence klanění, kultu klanění, který je vyjádřením bezvýhradného podřízení Boží moci, přijetí univerzální a absolutní vlády Boží nade vším stvořením a plného a vědomého odevzdání se této vládě Boží.

Kult klanění je odmítnutím vzpoury Satanovy, zlých andělů, bezbožníků všeho druhu. Na kultu klanění stojí naše víra a veškerá pravá zbožnost.

Pravdy víry přijímáme „pro autoritu zjevujícího se Boha“! Kdo se Bohu neklaní a takto pravdy víry nepřijímá, nemá ctnost víry. Víru nestačí přijmout, protože se mi líbí, připadá mi to vcelku logické, odpovídá to mému náboženskému citění a zbožným pocitům. To nestačí. Pokud někdo zůstane u toho, že víra je pro něj ukájení náboženských pocitů či přijímá víru jako užitečný sociální jev, nemá to se ctností víry nic společného.

Víra – její plnost – byla zjevena a předána Církvi. Ani Církev nemá právo o pravdách víry diskutovat či je proměňovat. Církev v čele s papežem má pověření jasně definovat, co k svěřenému pokladu víry patří, a tento zachovávat, vykládat a obhajovat. Přesto ve víře zůstávají tajemství a pravdy, které mohou být člověku nepříjemné či nepochopitelné, nicméně zůstává neměnnou povinností i tato tajemství a tyto pravdy pevně přijmout a věřit.

Moderní theologie se svým zpochybňováním a přeinterpretováním dogmatu bez ohledu na to, zda to nazývá „vývojem dogmatu“,

„hermeneutikou kontinuity“, „situační etikou“ či „neustálým procesem“, je dílem Satanovým, vzpourou proti Bohu, tím „nebudu sloužit“, alebrž „já si určím, co se mi líbí“, „já si určím, co se mi zdá pravdivé“, „já určím, co je morálně správné“, „já“, „já“ a „ten kámoš tam nahoře s tím přece nemůže mít žádný problém“. Člověk se drze povyšuje na roveň Bohu, nebo na soudce nad Bohem – „Budete jako bohové,“ zaznělo na počátku lidských dějin. Tito lidé pak uznávají jenom sebe a ty, kteří smýšlejí stejným způsobem, a argumenty víry, zjevené víry v tradici Církve, nerespektují. Markantní je, že tato prezentovaná velkorysá tolerance se snoubí s arogantně projevovanou nenávistí vůči všemu autenticky katolickému. Zde je jakákoliv debata o teologii zbytečná, zde nezbyvá než věc přenechat Bohu. Trefně pak o trestu arogance proti Bohu hovoří žalm 77. ve verši 66.: „Udeří Hospodin své nepřátele do řítí, dá jim věčnou potupu.“ Bůh ve své lásce a ve svém milosrdenství chce být naším Otcem, chce být v Synu naším přítelem, ale proto, aby jím mohl být, žádá úctu. Musíme proto začít u kultu klanění, v něm vyjádřit úctu, lásku a uznání. Jen kdo se klaní Bohu, má pak i patřičnou úctu k sobě a k ostatním lidem.

Kde není klanění, končí i každá zbožnost. Nasládlé pózy a náboženské řeči jsou pak jen sebestřednou prázdnotou, stejně jako rádoby učené pózy samolibých pseudoučenců jsou jen náboženskou sebe prezentací. Obdobným projevem je i farizejská zbožnost, kdy se farizeové neklaněli Bohu, ale pod záminkou věrnosti se v podstatě klaněli sami sobě, jak to trefně popsal náš Pán v podobenství o celníku a farizeovi v chrámě. Toto se žel někdy vyskytuje i v tradiční podobě.

Základní podmínka obnovy Církve a společnosti, víry a morálky je kult klanění, návrat ke kultu klanění, lidé se musí Boha bát, mít bázeň Boží, uznat Jeho absolutní vládu. Vše ostatní je iluze, proto naše úsilí musíme věnovat hlavně hlásání Krista ukřižovaného za naše hříchy, pokání a návrat na kolena – církevních hodnostářů, všeho kléru, všeho lidu Božího a všech těch, kteří se musí vrátit do lůna matky Církve. Pak už Bůh vše ostatní ve své milosrdné štědrosti přidá.

V lednu proběhl první exerciční kurs ve Zlatých Horách, Dům svaté Hedviky tak už není jen místem pro tábory mládeže, ale i domem exercičním. Věřím, že do budoucna, hlavně po dokončení rekonstrukce, dojde i k dalšímu rozšíření jeho využití.

Dům v Uherském Brodě byl úspěšně zkolaudován, svěcení plánujeme na 5. března v 10.00 hodin.

V souladu s rozhodnutím generálního představeného bude v Brně každé pondělí po první neděli v měsíci sloužena mše sv. za zemřelé přátele a dobrodince. Všichni věřící jsou zváni připojit se v modlitbě k této intenci.

Kromě toho připomínám, že mnou sloužená mše sv. o prvních sobotách je obětována za živé a zemřelé účastníky Růžencového křížového tažení a všichni kněží slouží zpravidla svoji první nedělní mši sv. za všechny věřící – *pro populo*.

Milostiplně strávený postní čas a hojné požehnání od vzkříšeného Pána
Vám přeje a vyprošuje
s kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Dopis generálního představeného FSSPX P. Davida Pagliaraniho členům a věřícím Kněžského bratrstva sv. Pia X. u příležitosti 50. výročí jeho založení

(přeloženo z oficiální německé verze)

*„Cíl a nejhlubší důvod všech našich bojů je život ve sjednocení
s naším Pánem Ježíšem Kristem jakožto Králem“*

Drazí členové Bratrstva, drazí s ním spojení věřící, je pro mne opravdovou radostí, že se na Vás mohu obrátit v tomto zcela zvláštním okamžiku dějin našeho Bratrstva, totiž u příležitosti oslavy jeho zlatého jubilea.

Toto 50. výročí Kněžského bratrstva sv. Pia X. je především příležitostí k pravému, hlubokému poděkování. Nejprve Bohu, jenž nás nepřestává podporovat a naplňovat milostmi navzdory zkouškám a který nás

posiluje i ve zkouškách samotných. Pakliže v tomto půlstoletí našich dějin nikdy nechyběl kříž, potom v tom musíme vidět důkaz zcela zvláštní přízně božské Prozřetelnosti, která připouští cokoliv zlého jedině k budování Božího království a k posvěcování svých věrných služebníků. Poděkování [patří] též našemu zakladateli, jenž nám dokázal zprostředkovat nejdražší poklady Církve s nikdy nehasnoucím plamenem lásky, jenž byl osvícen hlubokou vírou a podporován neotřesitelnou nadějí v samotnou Boží lásku: „*credidimus caritati*“.

Toto 50. výročí nás zve k tomu, abychom skládali účty ze stavu, v němž se dnes nacházíme: Je onen plamen, který jsme obdrželi od našeho zakladatele, stále ještě živý? Není tato vzácná pochodeň v nebezpečí, že se její plamen bude chvět nebo zeslábné, když je vystavena všem vichrům krize, jež se v Církvi i v celé společnosti donekonečna protahuje?

Nehrozí nám při bojích všeho druhu, jejichž délku a jejichž konec nelze dohlédnout, na jedné straně nebezpečí únavy? Musíme opravdu dále bojovat? Na straně druhé, nemůže Bratrstvo po půl století střetů zjistit, že je pohodlně usazeno a zažívá relativně velký klid? Nepředstavuje tento stav usazenosti, tento klid nebezpečí? Neměl by se opět oživit onen plamen, který máme za úkol z naší strany předávat dále těm, kteří nás následují?

Není jisté zbytečné prověřit, zda máme stále ještě před očima důvod existence našeho Bratrstva, zda nadále sledujeme jeho pravý cíl, přičemž si klademe otázku, zda dobře nakládáme s prostředky, které máme k dispozici, abychom tohoto cíle dosáhli. To je dokonce nezbytné, pokud chceme dále postupovat tempem uplynulých 50 let.

1. Má být Bratrstvo bojovné?

Prozřetelnostní okolnosti, za nichž Bůh chtěl vzbudit Bratrstvo, což jsou okolnosti strašné krize, v níž Církev vězí již 60 let, nám přisoudily naprosto zvláštní pozici, která nabyla pravou bojovou formu. Můžeme říci, že pro Bratrstvo je do jisté míry charakteristická bojovnost. Už od počátku musí bojovat proti nepřátelům Církve s vírou, s odvahou, s vytrvalostí. Avšak nesmíme se mýlit ohledně hluboké podstaty tohoto boje, který při bližším pohledu v sobě nemá nic mimořádného ani

zvláštního. Neboť Církev je samotnou svou podstatou bojovná. Bratrstvo je částí Církve, a tak je nutně bojovné.

Jaký je náš boj? Od začátku to byl boj za zachování kněžství, a je jím proto zcela jistě i dnes. A ruku v ruce s ním jde boj za mši svatou, boj za zachování svaté liturgie. Bezpochyby je to také boj za víru, boj na obhajobu nauky, která je tragickým způsobem ohrožena i v samotném Římě zrychlující se apostazi našeho století. Konečně se jedná, když to shrneme, o boj za Krista Krále, za kralování našeho Pána v duších a nad národy.

Musíme však přesně rozumět, co je tím řečeno – a nezůstat stát v půli cesty. Jaký je pravý význam těchto střetů, které jsme vyjmenovali? Jaké je odůvodnění boje za mši svatou a za kněžství, boje za víru, boje za Krista Krále? Je to skutečnost, která je samotným cílem Církve a nejhlubším důvodem všech střetů, které během svých dějin musela přestát – je to duchovní život, důvěrné sjednocení s naším Pánem jakožto Králem.

Bratrstvo musí mít velmi živě na zřeteli toto: Rozvoj duchovního života v našich duších je pravý důvod jeho existence, chtění božskou Prozřetelností. A tak se hlásí do boje, který je větší než ono samo, který ho přesahuje a který je ve skutečnosti vždy bojem Ježíše Krista a Jeho Církve.: „*Já jsem přišel, aby měli život a měli hojnost*“ (Jan 10,10). Jestliže je na tomto velkém boji založena naše existence a pokud bojujeme na svém místě, potom jde koneckonců o to, abychom se sjednotili s naším Pánem. To je Jeho panství! A přitom se nejedná o nějakou abstraktní ideu; je to naopak konkrétní, účinné a důvěrné sjednocení. Je to život!

Arcibiskup Lefebvre trval na této myšlence nádherným způsobem: „*Celé naše Bratrstvo slouží tomuto Králi; nezná žádného jiného, nemá žádnou jinou myšlenku, žádnou jinou lásku, žádnou jinou činnost než pro Něho, pro Jeho království, Jeho slávu a završení Jeho díla vykoupení na zemi.*¹ *Nemáme jiný cíl, jiný důvod existence jakožto kněží, než se zasazovat za království našeho Pána Ježíše Krista. Pokud tak činíme, přinášíme duším duchovní život.*²“

¹ *Cor Unum*, „Brief an die Mitglieder der Bruderschaft“ [dopis členům Bratrstva], Vánoce 1977.

² Duchovní přednáška, Ecône, 29. února 1980.

Když naopak kvůli zvyku nebo únavě zeslábneme v tomto boji za život a sjednocení s Ježíšem Kristem, jsme potom nejen hůře připraveni na zásadní boj, ale ztrácíme ze zřetele odůvodnění bojů, které chceme statečně podstupovat, a to za mši svatou, za kněžství, za nauku a za Krista Krále.

2. Co je duchovní život?

Duchovní život není nic jiného než život naší duše, pro nějž nás Bůh stvořil a který představuje naše štěstí pro věčnost. Je to věčný život, který začíná již na tomto světě. Jakou definici podstaty nám podává náš Pán o tomto životě? „*To pak jest život věčný, aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista*“ (Jan 17,3). Duchovní život spočívá tedy v poznání Boha, v poznání našeho Pána – Jeho Osoby, Jeho Božství, Jeho ctností, spásy, kterou nám přináší. Je nutné Ho znát, abychom Jej následovali a tak dospěli ke spáse.

Nejedná se o čistě spekulativní či vědecké poznání nebo o poznání odborníka na biblické vědy. Jedná se o nadpřirozené poznání Toho, který je „*cesta a pravda a život*“ (Jan 14,6), a o víru a milost. O poznání, které je základem tohoto života, abychom se v hluboké důvěrnosti s naším Pánem rozvinuli v horoucí lásce: „*Věřit znamená nejen oddat se vlastním duchem pravdě, ale celou svou duši a celé své bytí odevzdat Tomu, který k ní hovoří... a který je tato pravda. ... Víra je život..., tento život je život ve vlastním slova smyslu: ‚Věř ve mě,‘ říká Ježíš. ‚Kdo ve mne věří, má život věčný.‘*“³

Tímto způsobem je duše stále více strhávána láskou Toho, jenž se pro ni stal vším – čím více Jej poznává, tím více Jej miluje, a čím více Jej miluje, tím více prohlubuje poznání, které o Něm má. Víra a láska se živí navzájem a duše se tímto způsobem proměňuje, aby byla stále podobnější svému božskému vzoru.

Duše se vysvobozuje z okovů, které jí brání v cestě ke spáse. Od nástupu dědičného hříchu tíhne padlý člověk k tomu, aby všechno vztahoval k sobě. Zná jen sám sebe, zajímá se jen o sebe, žije jakoby vztažený sám k sobě – až do té míry, že zapomíná na Boha. Když však Bůh skrze křest na tomto člověku započne své dílo spásy, dá mu poznání z víry a působí

tak, aby jej skrze milost učinil sobě podobným, začne člověk vše vztahovat ke Kristu. Brzy zná již jen Jeho, žije v Něm a s Ním jako středem svého života – až potud, že zapomíná na sebe. To je vlastní křesťanský ideál. Umožňuje překonávat všechny překážky, dokud náš Pán není skutečně životem duše, která je Jím zcela naplněna. Toto je pravá a definitivní svoboda, kterou uskutečňuje Ten, který je věčný život.

Je-li pravda, že ve věčném životě náš Pán dokonale naplní naši duši, takže poté bude pro nekonečný počet všech svých andělů a všech svatých opravdu vším, a je-li pravda, že tento věčný život začíná již zde na zemi duchovním životem, nepřekvapí, že náš Pán tím usiluje o to, aby postupně zaplnil všechny prostor.

Zajisté na zemi Boha nevidíme, zatímco na Něj v nebi budeme patřit tváří v tvář; naše víra není žádné dokonalé poznání Boha... Ale láska, kterou s Ním budeme navěky spojeni, není odlišná od té, kterou Ho milujeme již na zemi. A On pro nás bude vším už tehdy, když Jej budeme milovat celým srdcem, celou duší, celou svou silou a celou svou myslí. A to až k naprostému sebeodevzdání.

Byl by omyl se domnívat, že tento úžasný život je přístupný pouze pro nějakou elitu. Náš Pán se chce dávat všem. Toto stále láskyplnější poznávání vtěleného Slova je jen rozvinutí daru rozumu, který obdrželi všichni, kdo byli pokřtěni a biřmováni. A k tomu, abychom ho dostali a z něho žili, jsme byli všichni stvořeni.

3. Prostředky nezbytné pro tento duchovní život

Jak se nám dostane tohoto poznání z víry? Pomocí kterých prostředků se nakonec rozvine v životě lásky, abychom se připodobnili Kristu? Skrze svátosti, skrze mši svatou, skrze řečiště milosti, které umožňují našemu Pánu Ježíši Kristu, aby do nás vstoupil.

Skrze milost žije náš Pán v nás a dovoluje nám žít v Něm. A čím více tato milost roste, tím více naplňuje veškerý prostor důvěrný život s Ježíšem Kristem, a to takovým způsobem, že nás od Něho už nic nemůže odloučit. Toto je spiritualita evangelia. A tento ideál dokonale sjednocuje život křesťana, protože on je sjednocen s osobou našeho Pána, poněvadž Syn Boží je osou jeho života, kolem níž se točí všechny

³ Dom Guillerand: *Au seuil de l'abîme de Dieu [Na prahu hlubiny Boží]*. Parole et Silence, s. 60.

jeho starosti a konání – křesťan je bytostí ve své podstatě jednotnou. Je to náš Pán, kdo vytváří princip jeho vnitřní jednoty.

Náš boj tedy spočívá v tom, abychom našemu Pánu Ježíši Kristu dovolili být plností našeho duchovního života, principem všech našich myšlenek, všech našich slov, celého našeho jednání. A proto vedeme boj za mši svatou, aby se naše duše mohly díky milosti posvěcovat. Proto vedeme boj za víru, aby duše mohly poznat našeho Spasitele a v důsledku toho Ho více milovat a lépe Mu sloužit. Proto bojujeme za Kristovu královskou vládu, aby Mu duše mohly sloužit a být dokonale spojeny se svým Králem.

Zde ve skutečnosti nacházíme ducha křížového tažení, které náš zakladatel vyhlásil roku 1979 u příležitosti svého zlatého kněžského jubilea, přičemž se opíral o svou dlouholetou misionářskou zkušenost: „*Musíme poněkud blíže zkoumat hlubší důvod této proměny [pohana v křesťana]: Je to oběť. [...] Musíme zahájit křížové tažení, opření o oběť mše svaté, o krev našeho Pána Ježíše Krista, o tuto nepřemožitelnou skálu a o tento nevyčerpatelný zdroj milostí, jíž je oběť mše svaté, abychom znovu oživili křesťanstvo. Potom uvidíte nový rozkvět křesťanské kultury, kultury, která není kulturou pro tento svět, ale připravuje město Boží v nebi.*“⁴ Toto křížové tažení je přesně to naše: duchovně bojovat, opírajíce se o mši svatou, aby byl život Ježíše Krista zprostředkován duším a celé společnosti.

Co se však stane, když tento boj za duchovní život ustane?

4. Moderní člověk je ponechán sám sobě a bez opěrných bodů

K zodpovězení této otázky se stačí podívat na moderního člověka. Ohromuje nás, když vidíme absenci jednoty, jež charakterizuje jeho život – tento člověk již neví, kdo je, odkud přichází či kam jde; nemá už žádné orientační body, je zbavený rovnováhy, zmítán sem a tam, vnitřně rozpolcený. I když není víra zcela odstraněna z jeho života, tvoří nanejvýš jen jeho slabší část; víra již není *jeho životem*. Moderní člověk chce pro všechno na světě užívat si života ve svobodné sféře a být nezávislý. Chce se těšit z takového životního prostoru, kde nemusí nikomu skládat účty, dokonce ani Bohu.

Tak např. vidíme, jak se moderní věda domnívá, že si pro sebe může vše uzurpovat, aniž by podléhala věroučnému posouzení, a jde ve své opovázlivosti tak daleko, že sama soudí ve věcech víry. Tak vidíme, jak se výchova a moderní morálka osvobozují od veškerých principů a bez omezení se snaží dosáhnout toho cíle, který si samy stanovily, a nakonec dospívají k naprosto chaotickému nepořádku. V konečném důsledku vidíme, jak laicistická politika zcela vyhání víru a nadpřirozeno ze společenského života.

Tyto zárodky apostaze, která našeho Pána zcela konkrétně vylučuje ze života lidí, tato nepřítomnost principů, jež nevyhnutně vede ke zničení a chaosu, naprosto znemožňují jakýkoliv celistvý, jednoduchý život, který je zaměřen na Ježíše Krista. Je to ono drzé a vyzývavé vymanění se z království Božského Spasitele. Je to ono pohrdavé odmítání Jeho královských nároků vůči jednotlivcům a vůči společnosti. Náš Pán je možná ještě součástí života moderního člověka... Ale už není *jeho životem*. Již nemá dokonalý vliv na takového člověka, již není principem jeho veškerého jednání... Tím se znemožňuje úplné sjednocení takového člověka s Ježíšem Kristem.

5. Centrální problém církevní krize je otevření se světu a jeho duchu

Dramatičnost krize, kterou dnes prožíváme, spočívá v tom, že se Církev před 60 lety rozhodla přijmout tento moderní ideál a osvojit si představu světa, v němž má náš Pán již jen omezené místo. Jeho neomezené kralování již není uznáváno od chvíle, kdy Církev začala opěvovat náboženskou svobodu. Tím, že poskytuje lidské osobě autonomní sféru, právo žít podle svého osobního svědomí bez omezení a donucení, dospěla církevní hierarchie nakonec k tomu, že prakticky popírá práva Ježíše Krista vůči lidské osobě.

Ve skutečnosti není zpochybňováno jen Jeho království, ale i Jeho Božství od té doby, kdy se Církev rozhodla přiznat člověku ve jménu jeho údajné důstojnosti svobodu rozhodnout se pro našeho Pána, nebo Jej odmítnout. Tímto způsobem představitelé Církve umlčují samotného Vykupitele, který říká: „*Já jsem cesta a pravda a život*“ (Jan 14,6). Usvědčují ze lži i sv. Petra, který hlásá: „*Není v nikom jiném spásy; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, v němž bychom měli spasení býti*“ (Sk 4,12).

⁴ Kázání u Porte de Versailles dne 23. září 1979.

Aniž bychom soudili ohledně osobních milostí, které Bůh může dát vždy, komu chce, je v důsledku [popsané situace] v Církvi dnešní doby nemožné plně a zcela pravdivě poznat našeho Pána, Jeho Božství, Jeho království a všechna Jeho práva a spásu, kterou nám přináší. Následkem toho se velmi ztížila možnost prodchnout život duchovním životem, který vyplývá z tohoto poznání. Zde vidíme závažnost krize, v níž se topíme. Není to jen mše svatá, svátosti, víra, které jsou v ohrožení; mnohem více je vinou toho všeho v ohrožení právě sjednocení s naším Pánem, a právě všechny tyto prostředky jsou určeny k tomu, aby nám toto sjednocení umožnily. Je to sám účel Církve, poslední cíl křesťanského života, co je tragicky zpochybněno.

Náš zakladatel smutně konstatoval: „*Již nehlasají našeho Pána Ježíše Krista, ale hlásají sentimentální, povrchní, charismatickou religiozitu... Toto nové náboženství již není katolické, je jalové, neschopné posvěcovat společnost a rodinu.*“⁵

6. Otupený meč evangelia

Jak se mohla Církev dostat do tohoto katastrofálního stavu? Jak je možné, že proběhl takový převrat, že se v Církvi mohly uplatnit takové myšlenky, které jsou v protikladu k nauce a víře všech dob?

Vyplývalo to bohužel z jednoho velmi prostého důvodu: Duchovní život, o němž jsme hovořili, je totiž předmětem boje. Tento boj, který musí vést každá jednotlivá duše, aby se v ní rozhostila vláda Kristova, je také a v první řadě bojem Církve v jejím celku. Je to všeobecný konflikt, při kterém proti sobě stojí Církev a svět a v němž jde přesně o toto sjednocení duše s Kristem. Tento boj je těžký, namáhavý a trvalý. Vypukl již na počátku, a sice o Letnicích, a bude trvat, dokud svět bude stát. Z toho důvodu je tento boj, odhlédneme-li od jeho vnitřních těžkostí, spojen s obzvláštní obtíží, spočívající v jeho délce. Člověk je jednoduše vyčerpán. Ideál duchovního života se všemi jeho nároky pozvolna hasne. Pro křesťany bylo stále těžší a těžší neustále bojovat. Zdráhali se úplně se odevzdat milosti Ježíše Krista, aby je proměnila a zachránila. Už pro sebe nechtěli Jeho vládu a nároky Jeho lásky. Byli přesyceni nutností stále odporovat svodům světa, které ve dne v noci

brojí proti zřízení Kristova panství v našich duších. Umlčeli sv. Pavla, který jim řekl: „*Nepřipodobňujte se tomuto světu*“ (Řím 12,2). A nakonec ztratili odvahu. Tváří v tvář neustálým útokům světa křesťané naneštěstí odpověděli pouze trestuhodnou slabostí. Jejich katolicismus začal být bojácný, smířlivý a konciliární, liberální a banální. Jejich způsob života začal být světský. Oběť, tento hluboký charakterový rys každého autentického křesťanského života, z něho byla vyloučena.

K tomu se následně přidružila nauková ospravedlnění, aby tuto lenost a únavu ještě pojistila: „*Již nikdy válku!*“ A osvojili si víru v čistě světský mír, ve všeobjímající harmonii mezi všemi věřícími, v tento přelud katolicismu smířeného se světem. „*Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám,*“ řekl Ježíš Kristus, „*ne jako svět dává, já vám dávám*“ (Jan 14,27). Oni však, aby už neměli žádné nepřátele, raději zavrhnli Jeho nabídku a začali bez Něho vytvářet mír bez základu. A co na tom, když se Mu to nelíbí; líbit se světu je snazší, méně namáhavé a příjemnější.

Jelikož je stále nemožnější žít tento křesťanský ideál sjednocení s Kristem ve znetvořené Církvi, která jej stále více opouští a stále méně jej zná, je velice důležité pochopit, že Bratrstvo musí na této výši bojovat dnes stejně jako včera, ať to stojí cokoliv.

Ovšem nebezpečí opuštění našeho Pána, aby se člověk připodobnil světu, existovalo vždy. Počínaje zahradou na hoře Olivetské byli Spasitelovi nejbližší přátelé stále vystavováni této zkoušce. Tento boj za zachování věrnosti je posláním pro všechny dny. Můžeme říci, že v ní Bratrstvo osvědčuje věrnost?

7. Je Bratrstvo zcela imunní?

Hrozí nám skutečné nebezpečí, že po 50 letech růstu budeme věřit tomu, že tradici lze snadněji sřežít a pohodlněji zachovávat, protože Bratrstvo je dnes přece dobře zařízené. A že je dnes křesťanský život snadnější a méně náročný. Nic není tak nepravdivé jako toto; nároky duchovního života, vnitřního života, života sjednocení s Kristem nutně vyžadují každodenní boj, velkodušný boj proti svůdnému pokušení sprátnelit se se světem.

„*Pojem oběti je hluboce křesťanský, hluboce katolický pojem,*“ připomíná arcibiskup Lefebvre ve svém kázání z roku 1979. „*Náš život*

⁵ Msgr. Marcel Lefebvre: *Duchovní průvodce*. (Spisy Msgr. Marcela Lefebvra IV.) Brno, Dědictví Svatováclavské, 2015, s. 11.

již nemůže postrádat obět' od té doby, co náš Pán Ježíš Kristus, Bůh sám, přijal tělo, jaké máme my, a pravil nám: „Následujte mne, chcete-li být spaseni.“

Po 50 letech boje je tu i nebezpečí, že se necháme ochromit únavou a skleslostí, jako to vedlo duše k tomu, že postupně ztrácely smysl pro křesťanský život a již neviděly hluboké důvody, které jsou základem jejich stále nezbytného úsilí.

Z toho důvodu je vrcholně důležité, aby tento skutečně křesťanský život zůstal naší trvalou náplní a abychom denně za pomoci milosti podnikali vše, co je v naší moci, k umožnění tohoto života s Ježíšem Kristem, abychom uvolnili našemu Pánu cestu k dobytí naší duše, abychom odstranili všechny překážky, které stojí v cestě ustavení jeho království v nás. Každodenní duchovní boj, podporovaný křesťanskou nadějí, je nezbytný, pokud chceme Kristu opravdu zůstat věrni. Potom bude On vpravdě žít v nás a my pro Něho budeme něco jako druhé lidství, v němž bude moci svému Otci svobodně prokazovat čest a slávu, jež Mu náleží.

Dokud našemu boji nepropůjčíme tuto nejzazší hloubku, jsme v nebezpečí, že vybojujeme zápas vzdálený od reality: naše naukové bitvy budou potom jen hlavu zatěžující řečnická utkání, ryze spekulativní, bez masa a krve. Ideje budou stát proti idejím, aniž by byl náš mravní život ozářen jasností naší víry. Náš boj za mši potom bude estetický: Budeme hájit tradiční liturgii pouze proto, že je krásnější a více nabádá k modlitbě. To je jistě pravda! Ale to není důvod, proč ji hájíme. Ten spočívá mnohem hlouběji: Protože ona je ve vlastním slova smyslu prostředek, který umožňuje lidem poznat lásku našeho Pána na oltáři; ve vlastním slova smyslu prostředek sloužící k tomu, aby plně vstoupili do téže lásky, do téže oběti skrze klanění a obětování sebe samých. Zde leží nejhlubší důvod boje za mši a zde se nachází pravý význam slova „tradice“.

Dokud tento ideál duchovního života v nás zůstane hluboce zakotven a dokud budeme den co den dovolovat milosti našeho Spasitele, aby nás přetvářela do podobnosti obrazu Ježíše Krista, dokud bude zajišťovaná a oživovaná naše věrnost v bojích tradice, bude tento ideál, který se zhmotní v životě, který je oživován tímto duchem, zajišťovat členům Bratrstva nezbytnou sílu a životní energii k vytrvalosti ve službě Krista Krále.

8. Jak máme připravovat konečné vítězství?

Jak dlouho ještě bude trvat tato krize v Církvi? Především: Proč Bůh dovoluje, aby dosud trvala? Co od nás očekává? Již jsme předložili vše ohledně škodlivosti nové mše; již jsme řekli vše o omylech náboženské svobody, ekumenismu atd. Co nám zbývá předložit? Co chybí k tomu, aby se tradici znovu vrátila v Církvi čest?

Ve spekulativním smyslu už není co nového říci. I když je zřejmé, že ani nadále nesmíme v kázání zamlčovat pravdu a musíme stále znovu předkládat obžalobu omylů II. vatikánského koncilu. Přesto zbývá dávat něco konkrétního – a zde spočívá podstatná bitva. Tento stav s jeho obtížemi vyžaduje od každého z nás vynaložit úsilí, abychom našemu Pánu obětovali něco definitivnějšího, něco radikálnějšího než to, co Mu již můžeme dát – jedná se o bezpodmínečné sebedarování.

Přesně to žádá náš Pán, a aby toho dosáhl, dovoluje, aby tato krize ještě pokračovala. Ve své dobrotě nám dává ještě čas. Ne abychom se unavili! Ne abychom se měšťačky usadili! Nýbrž proto, abychom se ještě velkodušněji obětovali! Pán Bůh využívá tento čas, abychom se mohli ještě ve větší míře odevzdat Jeho Prozřetelnosti a Jeho lásce. Protože je tato bitva koneckonců Jeho bitva, náleží mu také hodina vítězství. Pro nás jde o to, abychom byli věrni, dokud se Mu zlíbí nás zkoušet. Krize je nutná, aby se u přátel našeho Pána projevila o to ctnostnější a hrdinnější reakce jako odpověď na útoky Jeho nepřátel, aby byly probuzeny duše, které tato zkouška učiní velkodušnějšími, obětavějšími, povolnějšími vůči nárokům Jeho milosti Jedním slovem – světějšími.

Potom jasně zazáří plamen, který chceme z naší strany předávat těm, kdo budou tento boj vést zítra jako svůj.

K této velkodušnosti Vás zvu. Mší svatou, horlivým přijímáním svátostí, zejména sv. Eucharistie, duchem oběti a modlitbou roste v našich duších poznání a láska vtěleného Slova; jimi nás podpírá náš Pán Ježíš Kristus v našem duchovním boji a připodobňuje nás svému obrazu; díky nim budou naše duše jedno s Ním. Jakmile bude všechno opět přivedeno zpět k Němu, můžeme poté říci se sv. Pavlem: „*Já pokládám za škodné všechno, pokládám to za brak, abych získal Krista a byl nalezen v něm se spravedlností, která jest z víry v Krista Ježíše; abych poznal jej i moc*

*jeho zmrtnýchvstání a účast v jeho utrpení, připodobňuje se k smrti jeho.*⁶

Tato slova sv. Pavla dobře shrnují to, co nám zanechal arcibiskup Lefebvre jako věc nejcennější, totiž *„hlubokého a neměnného ducha katolického kněžství a křesťanského ducha, celou svou podstatou nerozlučně spojených se vznešenou modlitbou našeho Pána, která navěky vyjadřuje Jeho obět' na kříži“*⁷.

To je vše, co Vám přeji. Všechno ostatní je ve skutečnosti bezvýznamné.

Bůh Vám žehnej!

Menzingen, Všech svatých 2020

Don Davide Pagliarani, generální představený

Napomenutí generálního představeného

**Přepis přednášky P. Davida Pagliaraniho,
generálního představeného FSSPX,
v Kansas City (USA) na „Konferenci Angelus Press“
dne 11. prosince 2021**

(zdroj: fsspx.news; přeloženo z německé verze
na internetových stránkách rakouského distriktu FSSPX
z 18. ledna 2022)

Dne 11. prosince 2021 hovořil P. Davide Pagliarani, generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X., v Kansas City (USA) na „Konferenci Angelus Press za katolickou tradici“. Zabýval se tématem „Mise Bratrstva“. Na dotaz účastníků se vyjádřil ve spontánním stanovisku k otázce COVIDu-19 a očkování. Jeho volně pronesené vyjádření zde předkládáme.

⁶ Srov. Flp 3,8–10.

⁷ Msgr. Marcel Lefebvre: *Duchovní průvodce* (viz pozn. 5), s. 4.

Je to složitá otázka. Téma mé [předcházející] přednášky bylo „Mise Kněžského bratrstva sv. Pia X.“. Uvidíme, v čem spočívá vztah – pokud takový vůbec existuje – mezi misí Bratrstva a očkováním. Někomu se zdá, že se Kněžské bratrstvo k této otázce staví příliš opatrně. Proč – tak zní jejich názor – Bratrstvo nemluví jasněji?

Celé lidstvo se podle nich nachází doslova na dně a je z existujících opatření zcela vyčerpané. Proč Kněžské bratrstvo nehovoří srozumitelněji?

To je legitimní otázka a já se na ni pokusím odpovědět. Mohu se zde však vyjádřit jen všeobecně, rámcově, nemohu zodpovědět tisíce a tisíce otázek, na které narazíte např. na internetu. Člověk by mohl strávit celý život zjišťováním na internetu toho, co se aktuálně děje, a musel by se každý den informovat o nejnovějším stavu věcí.

Nelze popřít, že celá tato otázka je velice komplexní. Na tomto místě bych Vám rád ozřejmil, proč je naše Bratrstvo tak obezřetné. Tomuto tématu bych chtěl jen několika málo slovy vymezit ten prostor, který mu náleží.

Vytváření táborů

Až do doby před jedním rokem bylo lidstvo zaměstnáno jen tématem COVIDu. Nebyl virus vypuštěn v Číně? Nebyl vytvořen na Taiwanu? Existuje vůbec tento virus? Nemá účinky obyčejného nachlazení? Umírají lidé na COVID, nebo jenom s COVIDem? To byly otázky, které před rokem zcela zaměstnávaly mysl některých lidí. Mezitím došlo k tomu, že se pozornost zaměřuje – ne zcela, ale téměř výlučně – na téma očkování. Různé vlády se snaží stanovit povinnost očkování. To vyvolává nejen všeobecnou stísněnost, ale vede to logicky k vytváření táborů. Jsou tací, kteří jsou pro očkování, a ti, kteří jsou proti. Sotva existují lidé, kteří v této věci dokážou být neutrální. Internet nabízí oběma táborům nezbytné argumenty a „nástroje“ pro utváření jejich názorů. Existuje určitá „panika“ ohledně vedlejších účinků očkování, ale je tu i jistá „panika“ u zastánců očkování, protože lidstvo se bez povinného „očkování pro všechny“ údajně nemůže vrátit k obvyklému způsobu života. Vidíte, že tento dualismus mezi dvěma tábory je velmi silný. Kdo onemocní na COVID, tomu se zhorší dýchání. Ti, kdo

COVID nemají, tuto obavu nesdílejí a jsou znepokojeni spíše následky očkování.

Medicína, ekonomika, politika

Zkusme na několik minut nezabývat se argumenty obou táborů a pokusme se analyzovat to, co je zasuto „hlouběji“. Středem pozornosti je tedy spíše očkování, protože očkování bylo vyvinuto velmi rychle, připusťme, že až příliš rychle. Vedle této lékařské stránky je tu i politická. Jak mohou vlády, veřejné autority stanovit jako povinná taková očkování, která nebyla dostatečně testována? Nepotřebuje snad očkovací látka jinak sedm či osm let k vývoji a dostatečnému otestování? Přenechávám tuto otázku v podrobnostech lékařům. Všechno bylo provedeno velice rychle. Proč? Za tím stojí obchod. Bylo tu několik zemí, které chtěly vyvinout vlastní vakcínu, ale před několika měsíci, když očkování všude začalo, to vzdaly, protože si uvědomily, že by ztratily trhy. Za tím vězí veliký obchod. Vedlejší účinky nedostatečně probádaného očkování nejsou v dostatečné míře známy. To je problém. Ale je tu ještě další. Zdá se, že očkování neúčinkuje dosti dlouho, dostatečně nechrání. Takže tu máme medicínskou stránku problému a s tím spojenou stránku politickou.

Dva druhy lidí

Státní autority při zavádění povinného očkování musí přitom přesvědčit dva druhy lidí. Nejprve neočkované. Těm musí objasnit, že očkování účinkuje. Že jeho přijetí je velmi důležité a že je jedinou cestou ven z krize. Těm, kteří jsou očkováni – nebo přinejmenším jednou očkováni –, se musí vysvětlit, proč je zapotřebí druhá či třetí injekce, protože pouze jedna neúčinkuje dostatečně. První skupinu je nutno přesvědčit, že očkování účinkuje, tu druhou, že jedno očkování neúčinkuje dostatečně. Vždyť se nyní hodně mluví už o třetím očkování a potom o každoročním posilujícím očkování. Jak dlouho bude tento problém trvat? Není to vše příliš komplikované? Ano, je! Není to vše poněkud bláznivé? Ano, je! Není snad stres sužující celé lidstvo pochopitelný? Ano, je! Je dovoleno ke všem těmto problémům klást otázky? Ano, je! Je legitimní být proti povinnému očkování? Ano! Ale...!

Úloha Bratrstva

Ale tento velký problém je spojen s tématem medicínského charakteru. To je hlavní důvod, proč se Bratrstvo k tomuto tématu nevyjadřuje přímo. Přirozeně může každý kněz udělit radu. Ale Kněžské bratrstvo sv. Pia X. jako takové se do této debaty nenechá vtáhnout. Poslání Bratrstva nespočívá v pojednávání medicínských otázek, ne v tom, aby dávalo odpovědi ohledně možných zdravotních následků očkování. To platí nejen o léčbě COVIDu, ale i pro ostatní druhy léčiv. Kdyby se vyvinula nějaká nová vakcína proti planým neštovicím a byly by při ní nějaké vedlejší účinky nebo by tato očkovací látka nebyla dostatečně otestována, nebyl by to problém Kněžského bratrstva. Opakuji a navíc zdůrazňuji: Je to problém medicíny. Zde se jedná o otázku lékařskou, kterou nemůžeme přeformulovat do otázky teologické. Opakuji také toto: Kněz může na osobní úrovni něco poradit nebo něco navrhnout – samozřejmě. Ale ne Bratrstvo. Na druhé straně: Dejme tomu, že by byl vyvinut lék proti nachlazení, který zdánlivě nepředstavuje žádný problém. Představme si, že Bratrstvo by tento lék doporučilo a následně by se zjistilo, že tento lék vyvolává alergické reakce – v tomto případě by bylo Bratrstvo povinno odpovídat na otázky ohledně těchto alergií. O jakou chybu by se zde jednalo? Bratrstvo by samo sebe uvedlo do tíživé situace a muselo by zodpovědět otázku, která nepatří k jeho poslání. To je hlavní důvod, proč se nevyjadřujeme přímo.

Celosvětové spiknutí?

Jsou tu však ještě i jiné důvody, proč se Bratrstvo drží zpátky a nechce se přímo účastnit oné debaty. Vezměme si témata globalismu a spiknutí. Zdá se, jako by pro některé globalismus a téma spiknutí začaly být aktuální teprve před rokem v souvislosti s otázkou očkování. Tak např.: „Takže nyní je to jasné! Existuje celosvětová, univerzální autorita, která všude zavádí jako povinné tytéž léky pro tutéž nemoc; to je globalismus. Konečně nestvůra globalismu ukázala svou tvář.“ Budťte opatrní! Veškerá naše pozornost je nyní zaměřena už jen na tento problém. Opakuji – ano, je tu velký problém. Existuje však i jiné riziko, totiž zapomenout, že spiknutí proti Církvi začalo již před třemi sty lety [ve jménu „svobody“, „lidské důstojnosti“ a „lidských práv“, jak ještě bude níže zdůrazněno]. Co je vlastně globalismus? Je to myšlenka, projekt,

úmysl nahradit katolickou církev jinou univerzální autoritou. Všichni víte velmi dobře, o čem mluvím. Nesmíme zapomínat, kde se nachází původ tohoto spiknutí proti církvi, které zasahuje celé lidstvo. Musíme tyto aktuální problémy vidět v tomto širším rámci. Nemůžeme však vidět celý obraz tehdy, když se úzce soustředíme na aktuální problém. Nemáme právo pokřivit pohled na celkový obraz.

Jiný bod, který je velmi důležitý: zachovejme si nadpřirozený pohled na realitu. Někdo může namítnout: „Ano, vy kněží mluvíte neustále o nadpřirozeno, ale zde se jedná o očkování. Tady jde o tekutinu, ne o nadpřirozeno.“ Pozor, odpovídám: COVID je stejně jako každá jiná nemoc v dějinách trestem, který dopouští božská Prozřetelnost, aby nás očistovala. Je tu jedno nebezpečí, které jsem zmínil v předešlé přednášce. My jsme sice zachovali tradici, proto však ještě nejsme nějakí lepší lidé než ostatní. Jsme jen bídní hříšníci. Pokud je tu nějaké všeobecné trestání, tak platí i pro nás. Jestliže Bůh dopustil COVID, pak nejen kvůli hříchům druhých, ale i kvůli hříchům našim. I stoupenci tradice a tradiční katolíci umírají na COVID. Vraťme se zpět k problému globalismu. V tomto roce došlo – protože pozornost na celém světě byla z různých důvodů zaměřena na téma očkování – ve velmi, opravdu velmi mnoha zemích k vydání těch nejhorších zákonů proti mravnímu řádu. V západní Evropě je nyní téměř všude zavedeno „manželství“ osob stejného pohlaví. V jedné zemi se o tom ještě „debatuje“. Ale my se nesoustředíme na toto, nýbrž na něco jiného. Proto je mnohem snazší takové státní zákony zavádět a prosazovat. Hlavní projev globalismu, totiž ničení přirozeného mravního zákona a řádu, který církev zachovávala a chránila, směřuje k vytvoření nového „světa“ s novými „zákony“, s novou autoritou. S COVIDem nebo bez něj, s očkovaním nebo bez něj. Tento globalismus nezačal teprve před rokem. Je mnohem starší.

Chybné principy

Existuje ještě další důvod, proč je Bratrstvo v této otázce zdrženlivé. Je to spojenectví odpůrců očkování. To je velmi různorodé. Jsou to katolíci, máme tu podporovatele bez nějakého specifického či politického kréda, ale v tomto spojenectví jsou rovněž – smíme-li zde použít řeč politiky – lidé z extrémní „pravice“ a extrémní „levice“ – anarchisté a „zelení“.

Zde hovořím o „ochráncích životního prostředí“, kteří se starají o zachování „Země“ – neříkám „stvoření“; to jsou levičáci, ano extrémní levičáci. Jejich cíle jsou velmi, velmi jasné. A strany tohoto druhu jsou v Evropě velice silné. Pokud jsou takoví proti očkování, tak ve jménu čeho? Ve jménu osobní svobody, lidské důstojnosti a lidských práv. Jednou větou: „Moje tělo patří mně!“ Se svým tělem si dělám, co chci. Proto se sám rozhodnu, zda se chci nechat naočkovat, anebo ne. Tytéž slogany ze 60. a 70. let minulého století – „Moje břicho patří mně!“ – nacházíme u jistého „ženského hnutí“. Principy „nového světového řádu“ nacházíme však již o 300 let dříve ve jménu „lidských práv“ a „lidské důstojnosti“. Dejme si pozor! Na druhé straně spektra, u stoupců očkování, je ale nacházíme také. Myslím, že není špatné na tento bod poukázat. Zdá se to paradoxní, ale oni bojují ve jménu stejných principů, ve jménu „lidských práv“ a ve jménu „svobody“. Principy jsou stejné, ale nikoliv závěry. Chtějí povinné očkování, aby se vrátili k „normálu“. Stoupenci očkování se cítí být odpůrci očkování poškození a omezení ve své svobodě. Kvůli těmto lidem je podle nich nyní člověk omezen v cestování a v dovolených, při vydělávání peněz a v užívání života. Kvůli „těm druhým“ se musí dosud nosit rouška nebo podstupovat všelijaká omezení. Proto požadují ve jménu „lidských práv“ nucené očkování. Žádné omezování mé svobody jinými! Proto musí být všichni naočkováni. Je to, jak jsem řekl, zdánlivý paradox: ve jménu stejných principů lidé stojí na jedné nebo na druhé straně. Má se Bratrstvo podílet na této debatě? Máme se jednoduše přidat k jedné z obou stran? Ne! Vyjmenoval jsem Vám hlavní důvody, proč to neuděláme. Jiné důvody jsem z časových důvodů nevedl. Ano, je to velké, důležité téma, ale ve svém celku není vyjasněno. Proto přenecháváme přítomnost i budoucnost božské Prozřetelnosti. A smíme si být jisti, že Boží Prozřetelnost nás uprostřed této nové krize a v našem boji neopustí. Děkuji Vám za pozornost.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA BŘEZEN – DUBEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

20. 3. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý – 18.00 – Mše sv.
2. 3. – 18.00 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
4. 3. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 3. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 3. – 18.00 – Sv. Tomáše Akvinského, patrona křesťanských akademiků – Mše sv. chorální
15. 3. Mše sv. není
16. 3. – 18.00 – Mše sv.
19. 3. – 10.00 – Sv. Josefa – Mše sv. chorální
25. 3. – 18.00 – Zvěstování Panny Marie – Mše sv. chorální
26. 3. – 10.00 – Výroční requiem k úmrtí Msgr. Marcela Lefebvra
1. 4. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 4. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 4. – 8.00 – Sedmibolestné Panny Marie – Mše sv. chorální
10. 4. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
14. 4. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
15. 4. – 10.00 – Jitřní hodinky
– 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku, zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty
16. 4. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení
17. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů
18. 4. – 10.00 – Velikonoční pondělí – Mše sv. s lidovým zpěvem
25. 4. – 8.00 – Prosebné procesí a Mše sv.
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha 7-Holešovice, Avion Club, Heřmanova 719/25

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
10. 4. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
17. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

Praha-Michle, Na Záhonech 10

2. 3. – 17.30 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
14. 4. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

- 2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDOBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
17. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

14. 4. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. chorální
15. 4. – 11.00 – Křížová cesta
17. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

UHERSKÝ BROD

U Korečnice 1093

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 3. – 17.30 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
17. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

20. 3. – 10.00 – Mše sv. chorální

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

17. 3. a 7. 4. – 17.30 – Mše sv.

ZLATÉ HORY

Dům sv. Hedviky, Kostelní 440

12. 3. a 9. 4. – 9.00 – Mše sv. chorální
27. 3. a 24. 4. – 17.30 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.